

Δεν είμεθα λάτραι της λιθίνης εποχής, τουναντίον είμεθα λάτραι της προόδου, αλλά δεν δυνάμεθα να βλέπομεν ημάς (τους εργάτας) πεινώντες, ρακενδύτους, άνευ εργασίας. Αι εφευρέσεις εισί μεν ευεργετικάί, αλλά περισσότερον καταστρεπτικάί, εν όσω αύται ευρίσκονται εις χείρας ολίγων (εργοστασιαρχών).

Ναι μεν τους αντιγραφείς αντεκατέστησεν ο πιεσής, την σκαπάνην το αγτμοκίνητον άροτρον, τους ανεμομύλους και υδρομύλους ο ατμόμυλος, αλλά πόσαι χιλιάδες εργατών στεριούνται εργασίας, αφ' ου ποιούσι ταύτη αι μηχαναί, εν ολίγω χρόνω, ην άλλοτε χιλιάδες χειρών εποίουν;

Δεν λέγομεν ότι πρέπει η ανθρωπότης να παύση προοδεύουσα, αλλά πρέπει οι αληθείς παραγωγείς του πλούτου, οι εργάται, να εξασφαλίσωσι την δι' αύριον μέριμναν.

Δεν πρέπει τα δύο τρίτα της κοινωνίας να στερώνται χάριν της προόδου. Ο εργάτης δει να

εξασφαλίση και κατοικίαν και ενδυμασίαν και τροφήν, εν μία λέξει την δι' αύριον μέριμναν, όπως ο πρόοδος του λοιπού μετράται ουχί καθ' ημέρας αλλά κατά λεπτά!

ΕΡΓΑΣΙΑ – ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Εν τω μικρώ τούτω μορίω του σύμπαντος όπερ Γην καλούσιν υπάρχουσιν δύο υπάρξεις, αίτινες – αν και τη αυτής φύσεως – εισίν αντίθετοι εις τας πράξεις των, εις τας συνηθείας των! Της μεν πρώτης τα μέλη ρακένδυτα διατρέχουσι τας οδούς, τρώγουσι δε σωληκόβρωτον άρτον και τυρόν μόνον και μόνο δια να ζώσι, γυμνόποδα και εις καλύβας ή κάλλιον ειπείν εις τρώγλας κατοικούντα. Της δε δευτέρας τα μέλη καλοενδεδυμένα διατρέχουσι τας οδούς εφ' αμάξης, τρώγουσι προ μεγαλοπρεπών τραπεζών

ποικιλίαν ευγεύστων εδεσμάτων και κατοικούσιν εις μέγαρα ή επαύλεις!

Αι δύο αύται υπάρξεις εισίν ο εργάτης και ο πλούσιος.

Και ο μεν εργάτης εργάζεται, μοχθεί, κοπιάζει, στερείται, ο δε πλούσιος απολαμβάνει των κόπων του εργάτου, θησαυρίζει, πλουτεί ζων εν μαλθακότητι και ακηδεία. Αι δύο αύται, λέγω, υπάρξεις αντιθέτως οδεύουσαι καθιστώσι τον μεν εργάτην ημέρα τη ημέρα πτωχότερον, τον δε πλούσιον έτι πλουσιώτερον...

Είπον ανωτέρω μέγαρον και καλύβη. Οποία διαφορά μεταξύ των δύο τούτων κατοικιών.

Του μεν μεγάρου καλύπτονται οι τοίχοι εκ διαφόρων πολυτίμων παραπετασμάτων, εμποδίζοντα την υγρασίαν της δε καλύβης, οι τοίχοι καλύπτονται υπό φωλεών νημάτων αραχνών!

Κλίνη αναπαυτική, κλίνη συνισταμένη εκ δυο στρωμάτων, πλήρων πτίλων, με μαλακά συνδόνια είνε εστημένη εις μίαν γωνίαν του μεγάρου, εν ώ στρώμνη πλήρης αχύρων,

Και τι δεν παράγει και τίνος δεν στερείται ο αληθής ούτος παραγωγός του πλούτου; Πάντων!...

Ούτος παράγει παν εν τη κοινωνία ωφέλιμον, ούτος σπείρει, φυτεύει, ποτίζει κ.λ., ούτος μεταβάλλει τους χέρσους λοφίσκους εις πλουσίους αμπελώνας, ούτος μεταβάλλει τον βάλτον τον μολυσματώδη εις τερπνόν λειβάδιον, ούτος εξάγει εκ των κόλπων τη γης τον χρυσόν, ούτος μετακινεί όρη και μεταβάλλει την θάλασσαν εις ξηράν. Πάντα ταύτα παραγόμενα δια του κόπου του εργάτου απολαμβάνουσιν δραξ επιτηδείων, έχόντων αυτόν υπό τας αλύσσεις της δουλείας, της αμαθείας, των προλήψεων, εν ώ αυτός παντελώς σχεδόν στερείται τούτων!

ΑΝΤΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΣ

αισχροτέρας και παραλογοτέρας των ορέξεών του, του εγώ του. Χαίρεται ίνα βλέπη αυτόν ήρωα τοσούτων εγκλημάτων, τους δε φίλους αυτού νευρόσπαστα τη θελήσεώς του. Θέλει να βλέπη αφ' ενός τον άνθρωπον θνήσκοντα της πείνης, κοπιόντα καθ' όλην την ημέραν και στερούμενον των κόπων του, θέλει ν' ακούη την φωνήν των ψυχορραγούντων εκ της πείνης ορφανών. Θέλει αφ' ετέρου να βλέπη τον άνθρωπον διασκεδάζοντα, οργιάζοντα, γελώντα, απολαμβάνοντα παν αγαθόν, θέλει να τον βλέπη εκνευρισμένον εκ της αναπαύσεως και μαλθακότητος, αυτός δε καθήμενος επί των χρυσοϋφάντων και αδαμαντοποικίλων θρόνων των μαρμαρίνων ανακτόρων του γελά σαρδόνιον γέλωτα προ του τοιούτου θεάματος, τού ευφρένοντος αυτόν.

Ο μυστηριώδης ούτος εγκληματίας μένει άγνωστος εις πάντας, πάς τις δέχεται τα άόρατα κτυπήματά του και νομίζει αίτιον τον πλησίον του, τον συνεργάτην του, τον γείτωνά του, τον φίλον του, τον οικείον του, διότι ο αίτιος μένει

